

Glorjana Veber

Afrika pod Picassovo sobo

S pariškim šalom *au Café*.
 Tlak nepremika pogoltne list jeseni. *La Crème* ji ponujaš.
 V torbi *Merci beaucoup* bosta odnesla natararjev beli predpasnik,
 gostilničar Jacques ga pere z mehčalcem Sartre
 in danes pred njim vzvišeni nos krzna potiska voziček.
Toilettes z rožami: "S'il vous plaît, Mademoiselle."
 Ne znaš francosko, a imaš petdeset centov.
 Pod cesto teče *Liberté*, ne vidiš sonca in si zmeden.
 Tuji mački s hupo in grelci se misijo med noge trgovin,
 preveč besed, obutih v tvoje čevlje, čaka na obraze.

Bastiljski trebuh razpre svoj rdeči dežnik,
 nad njim pokašljujeta stari dimnik in skrita miš.
 Asfalt je včeraj za zmeraj poljubil vrečko raztrganega človeka,
 ki v kabaretu katakomb za tri evre vsakič znova izdihne turistu.
 Volani za stegovanje rok, kotalke za premikanje luž,
 papir za vihanje pod narobe obrnjenimi kozarci v obliki sanj tečejo
 v oči.
 Žvižg vode je bil pariški, tudi sraka je pomočila kljun v ležernost.
 Tako je dan pokleknil pred tabo v vonju, naglušen v zavesti hrupa.

Petke *Madame* se ustavijo v ceni vajinega potovanja.
 Mesto se bo oklenilo cigarete in ji dalo okus.
 Pariška voda tonira na temno.
 Njemu, dva metra črnine zraven tebe,
 raztaplja dan na enake mililitre.
 Kljub temu si Parižanke oblizujejo ustnice med kajenjem
 in Parižani plavajo s kotički visoko nad dimom.
 Hoja po tlaku je sprehod po mislih oblačnih ljudi.

Na tirih se prevažajo kovinska gnezda z mehкими jajci,
razbijejo se med zidove rogljičkov, pritečejo iz pip parfumov
in se obesijo na gostilniške trnke školjk, škampov in omak. *Enchanté.*-
Eiffelovi žarometi režejo pariški biskvit,
medtem ko se ljubiš s steklovino zime.
Trije dlakavci s smrčki in repi na *excellent*
nosijo gib gospode bolje od tebe.
Samo zguljen človeški premik lahko razredči ta kraj,
da se zlijeta v drugega, nepopisana, polna.

Številke hierarhizirajo.
Pet minut in neonska gosenica
te preobrazi v *Mademoiselle* 18. okrožja.
Na prvem krožniku mesto razreže temo bede.
Beli črv tvojega pogleda se pase na pokvarjenem *viande française*,
da zaudarjajo izložbe lasulj, zmečkana svinjska stegna z maščobo črnkega
znoja.
Skleda, zvrhana upognjenih hrbtov,
koli rok meljejo ostanke bogatih zgodb centra.
Smeti ne opazijo, da se nekdo naslanja na njihove rjaste robove.
Tout est normal.

Ulica je odprla pokrov lijaka za odplake kosovnih obrazov.
Podzemlje bo iz njih sestavljalo spominke Picassu.
Kosi mesa padajo s fasad, ob zidovih se za nos ščipata cvrčanje in smrad.
Stena z okrašenimi ušesi svetilk pogoltne frapé mrmranja privzdignjenih
brad.
Zaspana krasta srkne pivo, ker tukaj ceste niso več čiste.
Črni ljudje imajo bele oči za bele ljudi na ulicah,
na katerih telesa vsako jutro postanejo vloženo sadje.
Vroč celina pod Picassovo sobo: minus deset evrov,
da se razbarvaš med platna tujih iskalcev na hribu revščine,
ki se karamelizira v piškot sveta.

V postelji bo mesto pokrilo korake,
zvok sirene bo razpokal v notranjost zidov.
Lahko noč. Jedla boš češnjo iz njegovih ustnic.
Rdeča je edina nepredvidljivost, ki te vedno znova preseneti.
Padanje. Listje v Parizu drgne nagrobnik, nag cvetja.

Spuščanje. Luna se izdihne med kvadre dimnikov,
skozi se upogiba trava do odkrite postelje.
Dviganje. Hrup, gost, da ga nihče ne sliši.
Vzklik maši tišino. Trajanje. Ena, nepremik, tik tak, jutro.

Gib vzvalovi v svojo kost. Skozi okno se ljudje oblačijo v sive golobe,
da skljuvajo jutranjo novico. Iz ovalov dreves se nasuje pesek pohojenemu
listju,
ponudi se laježu zategnjene vrvice.
Virusi objektivov zdravnikom v kavarnah vozijo nove paciente.
Danes in dan potem bodo potovalke potiskale telesa bolnikov na konico
jezika.
Čas lahko mine. Odšla bosta in čeljust bo pogoltnila vajin sprehod.